विधिना सम्प्रणुदितः शापायास्य मनो दधे। ततः स वार्य्युपस्पृश्य कोपसंरक्तलोचनः।
मैत्रेयो धार्त्तराष्ट्रं तमशपद्दुष्टचेतसं। यस्मात्त्वं मामनादृत्य नेमां वाचं चिकीर्षसि। तस्मादस्याभिमानस्य सद्यः फलमवाप्नुहि।
त्वदभिद्रोहसंयुक्तं युद्धमुत्पत्स्यते महत्। तत्र भीमो गदाघातैस्तवोरुं भेत्स्यते बली।
इत्येवमुक्ते वचने धृतराष्ट्रो महीपतिः। प्रसादयामास मुनिं नैतदेवं भविष्यति। १८०
॥ मैत्रेय उवाच ॥ शमं यास्यति चेत्पुत्रस्तव राजन् यदा तदा। शापो न भविता तात विपरीते भविष्यति।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ विलक्षयंस्तु राजेन्द्रो दुर्य्योधनपिता तदा। मैत्रेयं प्राह किर्म्मीरः कथं भीमेन पातितः।
॥ मैत्रेय उवाच ॥ नाहं वक्ष्यामि ते भूयो न ते शुश्रूषते सुतः। एष ते विदुरः सर्व्वमाख्यास्यति गते मयि।
इत्येवमुक्त्वा मैत्रेयः प्रातिष्ठत यथागतं। किर्म्मीरवधसम्विग्नो वहिर्दुर्य्योधनो यथौ।
इतिश्री महारते आरण्यपर्व्वणि दशमोऽध्यायः समाप्तश्चारण्यकंपर्व्व ॥ १० ॥

॥ अथकिर्म्मीरवधपर्व्व ॥ २ ॥

॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ किर्म्मीरस्य वधं चत्तः श्रोतुमिच्छामि कथ्यतां। रक्षसा भीमसेनस्य कथमासीत् समागमः। १८५
॥ विदुर उवाच ॥ शृणु भीमस्य कर्म्मेदमतिमानुषकर्म्मणः। श्रुतपूर्व्वं मया तेषां कथान्तेषु पुनःपुनः।
इतःप्रयाता राजेन्द्र पाण्डवा द्यूतनिर्ज्जिताः। जग्मुस्त्रिभिरहोरात्रैः काम्यकं नाम तद्वनं।
रात्रौ निशीथे स्वाभीले गतेऽर्द्धसमये नृप। प्रचारे पुरुषादानां रक्षसां घोरकर्म्मणां।
तद्वनं तापसा नित्यं गोपाश्च वनचारिणः। दूरात् परिहरन्ति स्म पुरुषादभयात् किल।
तेषां प्रविशतां तत्र मार्गमावृत्य भारत। दीप्ताक्षं भीषणं रक्षः सोल्मुकं प्रत्यपद्यत। १९०
बाहू महान्तौ कृत्वा च तथास्यञ्च भयानकं। स्थितमावृत्य पन्थानं येन यान्ति कुरूद्वहाः।
स्फुटाष्टदंष्ट्रं ताम्राक्षं प्रदीप्तोर्द्ध्वशिरोरुहं। सार्क्करश्मितडिच्चक्रं सबलाकमिवाम्बुदं।
सृजन्तं राक्षसीं मायां महानादनिनादितं। मुञ्चन्तं विपुलान्नादान् सतोयमिव तोयदं।
तस्य नादेन सन्त्रस्ताः पक्षिणः सर्व्वतो दिशं। विमुक्तनादाः सम्पेतुः स्थलजा जलजैः सह।
सम्प्रद्रुतमृगद्वीपिमहिषर्क्षसमाकुलं। तद्वनं तस्य नादेन सम्प्रस्थितमिवाभवत्। १९५
तस्योरुवाताभिहतास्ताम्रपल्लवबाहवः। विदूरजाताश्च लताः समाश्लिष्यन्ति पादपान्।
तस्मिन् क्षणेऽथ प्रववौ मारुतो भृशदारुणः। रजसा संवृतं तेन नष्टज्योतिरभून्नभः।
पञ्चानां पाण्डुपुत्राणामविज्ञातो महारिपुः। पञ्चानामिन्द्रियार्थानां शोकावेश इवातुलः।
स दृष्ट्वा पाण्डवान् दूरात् कृष्णाजिनसमावृतान्। आवृणोत्तद्वनद्वारं मैनाक इव पर्व्वतः।
तं समासाद्य वित्रस्ता कृष्णा कमललोचना। अदृष्टपूर्व्वं संत्रासान्न्यमीलयत लोचने। ४००
दुःशासनकरोत्सृष्टविप्रकीर्णशिरोरुहा। पञ्चपर्व्वतमध्यस्था नदीवाकुलतां गता।
मोमुह्यमानां तां तत्र जग्मुः पञ्च पाण्डवाः। इन्द्रियाणि प्रसक्तानि विषयेषु यथा रतिं।
अथ तां राक्षसीं मायामुत्थितां घोरदर्शनां। रक्षोघ्नैर्विविधैर्म्मन्त्रैर्धौम्यः सम्यक्प्रयोजितैः।